

HỒI 278

Tình Thế Thiên Hạ

Lúc chúng nhân đã ngà ngà say, Lạc Kỳ Phi mới nói: “Tại hạ còn dò la thêm một tin tức khác ở chỗ quân Giang Hoài, đó là sau khi đại bại quân Đường, Tiết Cử đột nhiên bạo bệnh đột tử, nhi tử của y là Tiết Nhân Cảo lên kế vị, xưng là Tần đế, đóng binh ở Thử Thành”.

Chúng nhân đều lấy làm động dung.

Trần Lão Mưu hoài nghi nói: “Tiết Cử công lực thâm hậu, trừ phi là bị tẩu hỏa nhập ma, nếu không làm sao đột nhiên lại ngã bệnh mà chết được?”.

Khấu Trọng thì lại quan tâm đến một vấn đề khác: “Quân Đường đại bại là chuyện gì vậy?”.

Lạc Kỳ Phi đáp: “Vẫn còn nhiều tin đồn về cái chết của y lắm, chi bằng để tại hạ nói từ đầu vậy, hai tháng trước Tiết Cử dẫn đại quân tấn công Kinh Châu, dọc đường không ngừng cướp bóc chém giết, đánh một mạch đến tận vùng phụ cận Mân Châu, Kỳ Châu, chấn động cả Quan Trung. Trước tình hình đó, Lý Uyên đã sắc phong cho Tần vương Lý Thế Dân làm Tây Thảo Nguyên Soái, đồng thời cử Lưu Văn Tĩnh và Ân Khai Sơn làm phó, lãnh binh đến Thử Thành để ngăn cản đại quân của Tiết Cử. Một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, Lý Thế Dân đột nhiên phát bệnh, để cho hai người bọn Lưu, Ân chỉ huy đại quân, bị Tiết Cử dùng khinh kỵ tinh nhuệ đánh thọc từ phía sau, bao vây hai mặt, kịch chiến một trận ở gần U Châu, kết quả là đại quân của Lý Thế Dân bị tổn thất đến gần nửa, lại còn để mất cả Thử Thành, Lý Thế Dân thì bị bức lùi về Trường An. Từ sau khi khởi binh ở Tấn Dương, đây mới là lần đầu tiên Lý Thế Dân phải nếm mùi thất bại đó”.

Bốc Thiên Chí ngạc nhiên thốt lên: “Đây đúng là chuyện lạ, Lý Thế Dân sao có thể đột nhiên ngã bệnh vào đúng lúc này được chứ?”.

Khấu Trọng gật gù nói: “Nếu ta đoán không lầm, thì chuyện này nhất định có liên quan đến Âm Quý Phái, kẻ xuất thủ rất có thể là Loan Loan. Lý Thế Dân có thể sống sót khỏi tay ả ta thì cũng không phải hạng tầm thường đâu. Hà hà, ta hiểu rồi! Rất có khả năng cũng vì chuyện này mà Sư Phi Huyền đuổi theo yêu nữ đến tận Hợp Phì đó”.

Chúng nhân nghe gã nói vậy thì đều lộ vẻ hoang mang, Khấu Trọng bèn phân tích sơ qua tình thế, sau đó quay sang hỏi Lạc Kỳ Phi: "Còn có tin đồn gì về cái chết của Tiết Cử nữa?".

Lạc Kỳ Phi đáp: "Có người nói Tiết Cử bị ám sát mà chết, bởi vì trước đó mấy canh giờ, y vẫn còn rất khỏe mạnh, thậm chí còn đi tuần thị các doanh trại ở tiền tuyến nữa".

Khấu Trọng vỗ bàn reo lên: "Nhất định là tên tiểu tử Dương Hư Ngạn rồi, chỉ có hắn mới có bản lĩnh lấy thủ cấp Tiết Cử giữa thiên quân vạn mã để như lấy đồ trong túi, hảo tiểu tử!".

Lạc Kỳ Phi nói: "Không phải Dương Hư Ngạn đã mấy lần thất bại trong tay Thiếu soái rồi hay sao?".

Trần Trường Lâm nói: "Võ công Tiết Nhân Cảo còn cao hơn phụ thân hắn, đại tướng Tông La Hầu lại càng trí dũng song toàn, vì thế tuy là họ Tiết đã mất mạng, nhưng chỉ sợ quân Đường cũng chẳng chiếm được thêm tiện nghi gì.

Lạc Kỳ Phi lắc đầu: "Uy vọng của Tiết Nhân Cảo sao bì kịp phụ thân y, hơn nữa y còn có một khuyết điểm rất lớn, chính là bản tính quá kiêu ngạo, nên rất không được lòng chúng tướng. Cái chết của Tiết Cử, rất có thể là khởi đầu cho sự diệt vong của quân Tây Tần cũng nên.

Khấu Trọng thần sắc ngưng trọng nói: "Có tin tức gì của Lưu Vũ Châu không?".

Lạc Kỳ Phi lắc đầu: "Đường như chưa có động tĩnh gì cả".

Khấu Trọng trầm ngâm: "Vậy nhất định là vì bọn người Đột Quyết không chịu trở mặt với Lý Uyên, không có chi viện từ Đột Quyết, Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương tuyệt đối không dám mạo hiểm tiến về phía Nam. Hừ, cái này gọi là để mất thời cơ đó".

Lạc Kỳ Phi nói: "Có điều nghe nói lần này Tiết Cử có thể thuận lợi tiến quân về phía Đông như vậy là nhờ có người Đột Quyết ở phía sau cung cấp trang bị cùng chiến mã".

Trần Lão Mưu nói: "Liệu có phải hai người Lưu, Tống sợ tiến quân Nam hạ sẽ tiện nghi cho phụ tử Tiết Cử không? Bởi vì có nghĩ thế nào hai kẻ này cũng không thể ngờ được Tiết Cử lại đột nhiên bạo tử như vậy, mà chỉ nghĩ rằng phụ tử Tiết Cử có thể làm tiêu hao một phần lớn sức mạnh của Lý Phiệt, tốt nhất là cả hai lưỡng bại câu thương, lúc ấy thì họ Lưu có xua quân Nam hạ cũng chưa muộn".

Trần Trường Lâm lắc đầu phản đối: “Nếu đúng là vậy, thì tức là cả Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương đều không hiểu gì về binh pháp. Theo Trần mỗ thì có lẽ Lưu Vũ Châu chưa dám tiến về phía Nam là vì bị Đậu Kiến Đức uy hiếp. Người này xưa nay chưa từng nể mặt người Đột Quyết, không giống như bọn Quách Tử Hòa, Lương Sư Đô, có nói gì, làm gì cũng phải nhìn sắc mặt của lũ dị tộc kia trước”.

Y đã từng đi theo Vương Thế Sung, nên tự nhiên rất thông thuộc tình hình phương Bắc.

Khấu Trọng nhăn trán suy nghĩ rồi nói: “Sau lưng Tiết Nhân Cảo còn có một tên Lý Quĩ, quân Tây Tạng dốc sạch lực lượng tiến về phía Đông, Tiết Cử lại đột nhiên chết giữa đường, Lý Quĩ sẽ có hành động gì?”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Lý Quĩ xưa nay vẫn ngấp nghé tấn công vùng Tần, Lũng của phụ tử họ Tiết, nhưng y sẽ có hành động gì, thì tới giờ chúng ta vẫn chưa có tin tức gì. Những thứ mà chúng ta gọi là tin tức mới nhất, ít nhất cũng đã là chuyện của hai tháng trước rồi”.

Khấu Trọng thở dài than: “Lý tiểu tử xem ra cũng may mắn y như Khấu Trọng này vậy. Theo những ấn tượng vụn vặt mơ hồ của ta về Tiết Nhân Cảo, thì tên tiểu tử này sở trường tốc chiến tốc thắng, rất xứng đáng với hai chữ ‘dũng tướng’, nhưng đáng tiếc đối thủ của y lại là Lý Thế Dân. Ưu điểm lớn nhất của Lý tiểu tử cũng chỉ tóm gọn trong hai chữ: ‘Ổn thủ’, vừa hay lại khắc chế đúng sở trường của họ Tiết. Có thể đoán được, Tiết Nhân Cảo sẽ thắng trước rồi sau đó mới đại bại. Một khi Lý Thế Dân thâm tóm được vùng Lũng Tây, Lý Quĩ sẽ phải lựa chọn giữa hai con đường, đầu hàng hoặc chết. Kế đó sẽ đến lượt quần hùng quan ngoại. Hừ, chúng ta cũng phải nhanh lên mới được!”.

Trần Trường Lâm lắc đầu nói: “Nếu Lý gia phụ tử thật sự đưa quân ra khỏi Quan Trung, Lý phiệt sẽ lập tức trở thành mũi tên cho toàn thiên hạ nhắm vào. Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức cố nhiên sẽ tuyệt đối không để bọn họ sinh cường làm bậy, quần hùng Nam Bắc cũng sẽ thừa cơ phát động, xem ra tình thế không hề đơn giản chút nào đâu”.

Khấu Trọng cười khố nói: “Ta cũng hy vọng như vậy. Vấn đề là tên tiểu tử họ Lý đó không chỉ có thủ đoạn thần thông, giỏi thuật thu phục nhân tâm, mà đáng ghét nhất là y có Sư Phi Huyền ủng hộ ở phía sau, đồng thời giúp y gieo hình tượng nhân nghĩa vào lòng thiên hạ chúng sinh, vì vậy nhiều lúc không cần dùng thủ đoạn cứng rắn, y cũng vẫn có thể thu phục được sĩ tốt của địch nhân, chúng ta tuyệt đối không thể xem thường y được”.

Kế đó gã lại nói: “Ta vẫn còn chưa kịp hỏi Trường Lâm huynh về trận chiến giữa Vương Thế Sung và Lý Mật đó!”.

Trần Trường Lâm đáp: “Khi tại hạ rời khỏi Đông Đô, Vương Thế Sung đang chiếm tận ưu thế, không những không ngừng mở rộng lãnh thổ mà còn chiêu hàng được rất nhiều tướng lĩnh và binh sĩ của Lý Mật. Có điều, con người họ Vương này rất tự tư tự lợi, tâm địa hẹp hòi, thế nên nội bộ quân sĩ của y rất mâu thuẫn, chia bè kết đảng đấu đá lẫn nhau, rất không được lòng người, đặc biệt là từ sau khi chuyện y muốn giết Thiệu soái bị truyền ra ngoài, chư tướng đều cảm thấy nom nớp lo âu, trước sau cũng không thể thành đại nghiệp được”.

Bốc Thiên Chí hỏi: “Bên phía Lý Mật có mãnh tướng nào đã đầu nhập về với Vương Thế Sung?”.

Trần Trường Lâm đáp: “Nổi danh nhất là ba người Tần Thúc Bảo, Trình Tri Tiết và La Sĩ Tín, có điều theo tại hạ thấy thì họ Vương kia rất khó mà giữ chân ba người này”.

Khấu Trọng cuối cùng cũng nghe được tin tức của Tần Thúc Bảo, động dung nói: “Thì ra Tần Thúc Bảo đã về với Vương Thế Sung. Người này đích thực là một mãnh tướng, ngay cả Trầm Lạc Nhạn cũng từng suýt chút nữa bại trong tay y, nhưng lại bị ta và Lãng thiếu gia làm loạn hết cục thế”.

Bốc Thiên Chí nói: “Trình Tri Tiết còn gọi là Trình Giáo Kim, rất có danh vọng trong võ lâm, cũng là một hổ tướng không thể bỏ qua”.

Khấu Trọng cười cười: “Cái tên Trình Giáo Kim này dễ nhớ hơn một chút, Trình Tri Tiết nghe ảo lả quá! À, tình hình tên tiểu tử Lý Mật đó giờ ra sao rồi?”.

Trần Trường Lâm đáp: “Theo tin tức mà Vương Thế Sung nhận được, đại tướng của Lý Thế Dân là Lý Tịnh đã móc nối với mưu thần hàng đầu của Lý Mật là Ngụy Trung, nhờ Ngụy Trung xuất mã khuyên Lý Mật quy hàng Lý phiệt, nếu chuyện này thành công, nói không chừng Lý phiệt sẽ không tốn một binh một tốt mà đã chiếm được vùng đất rộng lớn phía Đông tới biển, phía Nam tới Trường Giang, phía Tây kéo dài tới Nhữ Châu, phía Bắc khống chế Ngụy Quận. Có điều nghe nói Từ Thế Tích và Trầm Lạc Nhạn đều ra sức phản đối, quyết tâm thả làm ngọc nát chứ quyết không làm ngói lành. Cả hai người này đều rất được Lý Mật tin tưởng, vì vậy Vương Thế Sung vẫn rất yên tâm về chuyện này”.

Khấu Trọng thở dài than: “Lý tiểu tử thật lợi hại, thế này mà y cũng nghĩ ra được, chỉ cần phái người đi nói có mấy câu mà đã lập tức khiến thủ hạ của Lý Mật chia thành hai phái chủ chiến và chủ hàng, thật tiện nghi. Chúng ta phải học tập chiêu này mới được”.

Bốc Thiên Chí nói: “Vương Thế Sung, Lưu Vũ Châu và Đậu Kiến Đức cố nhiên là kình địch của phụ tử Lý Uyên, còn ở vùng này, Tiêu Tiễn và Đỗ Phục Uy hoàn toàn không có đối thủ, chỉ cần trừ bỏ một số chướng ngại, thì lập tức có thể xua quân tiến lên phía Bắc. Nếu ta là Lý Uyên, ta tuyệt đối sẽ không xuất binh tấn công Lạc Dương trong tình hình này”.

Khấu Trọng chau mày: “Liệu Tiêu Tiễn có hợp tác với Đỗ Phục Uy không? Trong tình hình bình thường, chuyện này đương nhiên là không thể xảy ra. Nhưng nếu phụ tử Lý Uyên xuất quân, vậy thì bất cứ chuyện gì cũng sẽ trở thành có khả năng hết”.

Trần Lão Mưu nói: “Nếu Lý gia muốn đối phó với Tiêu Tiễn hoặc Đỗ Phục Uy trước, thì chỉ có một con đường từ Kim Xuyên qua Ba Thục, lúc đó có thể đi dọc Trường Giang mà tiến về phía Nam, tiến đánh Giang Lăng, sau đó thuận thế tấn công Đỗ Phục Uy. Có điều lao sư động chúng như vậy, quả thực không phải là hành vi của kẻ trí”.

Khấu Trọng biến sắc thốt lên: “Mẹ ơi! Cuối cùng thì ta đã hiểu tại sao Sư Phi Huyền phải đến vùng Tây Nam rồi!”.

oOo

Từ Tử Lăng ngậy người ra nhìn Sư Phi Huyền hồi lâu, rồi nở một nụ cười gượng gạo: “Giữa tại hạ và Sư tiểu thư thực ra có chút hiểu lầm, nói thực lòng, tại hạ vốn đã định không đến Duyệt Lai khách sạn này, chẳng ngờ trên đường lại gặp phải một kẻ mà tại hạ không muốn gặp, để thoát khỏi sự đeo bám của y, nên mới đành nói thác ra là đã có bằng hữu đặt phòng giúp ở đây. Kết quả là bị y bám theo tới tận đây, nên tại hạ mới quyết định đã sai thì sai cho chót, ở lại đây một đêm, sáng sớm sẽ rời khỏi đây, không ngờ tiểu thư lại tìm đến tận nơi! Hà... thật ngại quá!”.

Sư Phi Huyền nghe gã nói một cách húng thú, sau đó cười cười đáp: “Đây gọi là cơ duyên đó! Tại sao Tử Lăng huynh lại đột nhiên thổ lộ những điều này với Phi Huyền vậy?”.

Từ Tử Lăng trở lại vẻ tiêu sái ung dung thường ngày, mỉm cười nói: “Trước khi trả lời câu hỏi này, tiểu đệ có thể thỉnh giáo tiểu thư một việc được không?”.

Sư Phi Huyền điềm đạm gật đầu: “Xin Tử Lăng huynh cứ nói”.

Từ Tử Lăng nói: “Nghe nói tất cả các khách sạn ở Thành Đô đều đã kín chỗ, tiểu thư tới đây chắc cũng không sớm được hơn tại hạ là mấy, tại sao có thể dễ dàng đặt phòng như vậy, và lão chưởng quầy ngoài kia sao lại cung kính hữu lễ với tại hạ như thế?”.

Sư Phi Huyền hồ hững như không đáp: “Bởi vì Phi Huyền nhờ một người khác làm những chuyện này, người đó rất thông thuộc mọi chuyện ở Thành Đô. Giờ đến lượt Từ Tử Lăng huynh trả lời câu hỏi của Phi Huyền rồi đó”.

Từ Tử Lăng giờ mới biết chuyện Sư Phi Huyền đến Thành Đô này không hề đơn giản như vẻ ngoài của nó, bởi vì với tính cách của nàng, tuyệt đối sẽ không tùy tiện nhờ vả bất cứ ai. Gã trầm ngâm trong giây lát rồi nói: “Đáp án rất đơn giản, tất cả chỉ vì tại hạ không muốn nhận lời hẹn với tiểu thư”.

Dường như Sư Phi Huyền hoàn toàn không để tâm, lại còn mỉm cười hứng thú nói: “Điều này thì đương nhiên Phi Huyền có thể đoán ra, chỉ là muốn nghe Từ Tử Lăng huynh giải thích kỹ hơn mà thôi. Chắc huynh cũng biết Phi Huyền hẹn huynh tuyệt đối không vì chuyện nam nữ tư tình, mà là có dụng ý khác chứ?”.

Từ Tử Lăng cúi đầu suy nghĩ rồi mỉm cười đáp: “Mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của tiểu thư đều ẩn hàm huyền cơ ảo lý, người phàm như tại hạ đây làm sao đoán biết. Hơn nữa tại hạ bây giờ chỉ muốn chum chặn ngủ một giấc cho khỏe, tất cả những chuyện khác để mai mới tính, xin tiểu thư chớ chê cười”.

Sư Phi Huyền mỉm cười nói: “Ai dám cười huynh chứ? Chỉ trách huynh khẩu bất đối tâm mà thôi. Thực tình thì có phải huynh nghĩ người đến tìm huynh là Thạch Thanh Tuyền chứ không phải Phi Huyền đúng không? Ngoài ra, có phải huynh đang bất mãn với cách nhìn của Phi Huyền về Hưu Hi Bạch không?”.

Từ Tử Lăng ngẩn người nói: “Thật sự thì tại hạ chưa bao giờ nghĩ là Thạch Thanh Tuyền sẽ đến tìm mình cả. Nghe khẩu khí của tiểu thư thì dường như hai người không được hòa mục lắm thì phải. Còn về suy đoán thứ hai, không biết có phải tiểu thư ngầm ám chỉ Từ Tử Lăng này đang đồ kị ghen ghét họ Hưu hay không?”.

Sư Phi Huyền giống hệt như nàng đã tự hình dung về mình, một tảng đá để mặc cho dòng nước sôi vào mà vẫn không hề lưu lại vết tích. Chỉ nghe nàng bình tĩnh nói: “Vậy coi như Phi Huyền đã hiểu lầm huynh! Thực ra Phi Huyền chỉ muốn dùng lời lẽ để thăm dò, hy vọng có thể làm rõ xem Từ Tử Lăng huynh rốt cuộc là người thế nào. Trên đời này không có

mấy người có thể khơi dậy trí tò mò của Phi Huyền như huynh đâu. Đây là sự thật, Tử Lăng huynh có tin không?”.

Từ Tử Lăng cười khở đáp: “Ngoại trừ trọng nhiệm của sư môn, có chuyện gì có thể khiến Sư tiểu thư để tâm nữa chứ. Lần này tại hạ nhập Xuyên, chỉ là muốn nhắc nhở Thạch Thanh Tuyền để phòng Dương Hư Ngạn, sau khi xong chuyện sẽ lập tức rời khỏi đây, những chuyện khác tại hạ đều không muốn quản, mà cũng không thể quản được.

Sư Phi Huyền gật đầu nói: “Phi Huyền đã hiểu, nếu không có Khấu Trọng, Từ huynh đã như nhàn vân dã hạc, không hỏi chuyện đời từ lâu rồi. Phi Huyền tôn trọng quyết định của Tử Lăng huynh, càng hy vọng Tử Lăng huynh có thể được như ý nguyện, Phi Huyền xin cáo từ!”.

oOo

Chúng nhân đều ngạc nhiên nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng khẽ nhấp một ngụm rượu, trầm giọng nói: “Sư Phi Huyền nhất định là đến Tứ Xuyên trải đường cho Lý tiểu tử, như vậy có nghĩa là tên tiểu tử Tiết Nhân Cảo đó nếu không phải rơi vào thế hạ phong, thì cũng đã bị Lý tiểu tử đuổi về ổ chó của y rồi”.

Chúng nhân đều không biết nên nói gì.

Từ Hàng Tĩnh Trai xưa nay vẫn được tôn sùng là võ lâm thánh địa, nếu họ tỏ rõ thái độ ủng hộ Lý gia phụ tử, thanh danh của Lý phiệt sẽ tăng lên gấp bội. Nếu Sư Phi Huyền đích thân xuất mã đến Ba Thục làm thuyết khách cho Lý Thế Dân, thì trừ phi là hạng ngoan cố ngu xuẩn hoặc có dụng tâm khác, bằng không thực sự rất khó có ai cự tuyệt được lời thỉnh cầu của Từ Hàng Tĩnh Trai. Huống hồ nếu Tiết Nhân Cảo thất bại, thanh thế của Lý phiệt lại càng như mặt trời chính ngọ. Đối với những thế lực trung dung mà nói, quy phục sớm hơn một chút tất nhiên sẽ có lợi hơn đầu hàng lúc đại cục đã định rồi.

Bốc Thiên Chí nói: “Giải Huy ở Độc Tôn Bảo có địa vị rất lớn ở Ba Thục, nếu không được y gật đầu, tuyệt đối không có kẻ nào dám tự tác chủ trương đâu. Giải Huy và Tống gia ở Lĩnh Nam lại có quan hệ rất mật thiết, chắc có lẽ cũng không dễ dàng đầu hàng phụ tử họ Lý như Thiệu soái lo lắng đâu?”.

Khấu Trọng cười khố nói: “Đó là Chí thúc còn chưa gặp Sư Phi Huyền nên mới nói vậy thôi. Nàng ta chẳng những đẹp hơn thiên tiên, mà ngôn từ kiến thức cũng vô cùng lợi hại, nếu nàng ta mà chịu khuất thân làm Tô Tần Trương Nghi cho Lý tiểu tử, ta đảm bảo có thể thuyết phục được rất nhiều người”.

Kế đó, gã ngấn người ra giây lát như sức nhớ ra điều gì đó, quay sang hỏi Trần Trường Lâm: “Sau khi thất bại chạy khỏi Lạc Dương, Độc Cô phiệt đã trốn vào cái xó nào rồi?”

Trần Trường Lâm đáp: “Nơi an toàn nhất không ngoài Trường An, hưởng hồ bộn họ lại là thân thích”.

Bốc Thiên Chí không hiểu hỏi: “Độc Cô phiệt và Lý phiệt có quan hệ gì chứ?”.

Trần Trường Lâm giải thích: “Cha của Lý Uyên và Dương Kiên lấy tỷ muội họ Độc Cô, quan hệ chính là ở đó. Nghe đồn tên tiểu tử Dương Hư Ngạn đã móc nối chuyện này, thuyết phục Lý Kiến Thành bất chấp sự phản đối của Lý Thế Dân mà lên tiếng nói giúp cho Độc Cô phiệt trước mặt Lý Uyên, vì vậy tuy đang phải dựa dẫm người khác, nhưng Độc Cô gia vẫn hết sức phong quang”.

Khấu Trọng nghĩ đến việc mình sắp phải đến Trường An tìm bảo khố mà cừ nhân lại tụ tập về đây hết, khiến sự việc càng thêm khó khăn bội phần, thì lấy làm lo lắng.

Gã thở dài một tiếng rồi nói: “Sau khi thu thập Trầm Luân, ta muốn đến Lĩnh Nam gặp Tống Khuyết một phen”.

Chúng nhân có nằm mơ cũng không thể ngờ đột nhiên gã lại thốt ra câu này, chỉ biết ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng như người vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, thấy tất cả đều đang tròn mắt lên nhìn mình, thì hỏi: “Ta vừa nói gì vậy?”.

Trần Lão Mưu nói: “Thiếu soái vừa nói muốn đi gặp Tống Khuyết!”.

Khấu Trọng “A” lên một tiếng, đỏ mặt gật đầu nói: “Đúng! Cũng nên đi bái kiến lão nhân gia người một lần, từ đây ngồi thuyền đi Lĩnh Nam liệu cần bao nhiêu ngày nhỉ?”.

Trần Trường Lâm chau mày đáp: “Chỉ vài ngày là tới nơi rồi, có điều con người Tống Khuyết tính tình cô ngạo, rất khó tiếp xúc, Thiếu soái tùy tiện tìm đến như vậy, không biết y sẽ phản ứng thế nào”.

Trần Lão Mưu trầm giọng nói: “Có khi y sẽ thử đao pháp của Thiếu soái cũng không chừng!”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Tổng gia xưa nay chưa từng tham dự vào chuyện tranh đoạt thiên hạ, theo tại hạ đoán thì có lẽ là họ đang lập lại sách lược khi Dương Kiên đoạt được thiên hạ, dựa vào vị trí hiểm yếu, tự lập làm vương, bất luận kẻ nào làm hoàng đế cũng phải dùng hậu lễ để chiêu an”.

Trần Trường Lâm tiếp lời: “Vì vậy Tổng gia tuyệt đối sẽ không trực tiếp tham gia vào vòng xoáy phân tranh hiện nay. Nếu Thiếu soái muốn thuyết phục họ, chỉ e là phí công vô ích mà thôi”.

Khấu Trọng lưỡng lự nói: “Ta chỉ muốn đến chào hỏi mà thôi, nhưng các vị đã nói như vậy, thì cũng cần phải suy xét lại mới được”.

Hình ảnh Tống Ngọc Trí chợt hiện ra trong đầu gã, càng lúc càng rõ ràng.

- o O o -